

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ОМРАК

ЛАВ ТОЛСТОЈ

РЕДИТЕЉ
ИГОР ВУК ТОРЕБИЦА

ВИЛИЈАМ ШЕКСПИР

РИЧАРД ТРЕЋИ

РЕЖИЈА
СНЕЖАНА ТРИШИЋ

премијера: понедељак, 24. април 2017.

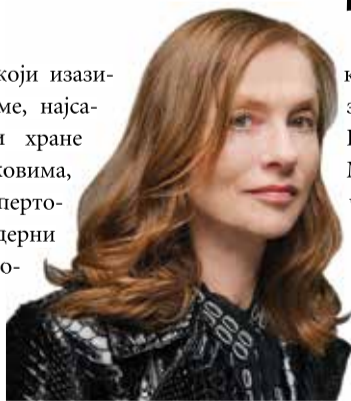
СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА

Порука Изабел Ипер

Аутор овогодишње Поруке ИТТ за Светски дан позоришта је чувена француска глумица Изабел Ипер. Сваке године на тај дан, 27. марта, у театрима широм света глумци пред представу читају Поруку коју, по избору Интернационалног позоришног института Светске организације за извођачке уметности (International Theatre Institute ITI; World Organization for the Performing Arts), пише неки значајан театарски уметник.

Изабел Ипер је, као осма жена која је у 55 година, колико траје ова лепа традиција, позвана да напише поруку, између осталог, поручила: „...позориште се увек поново рађа из свог пепела. Оно је само конвенција коју неуморно треба рушити. Тако оно остаје живо. Позориште

има бујан живот који изазива простор и време, најсавременији комади хране се прошлим вековима, најкласичнији репертоари постају модерни сваки пут кад се поново поставе (...) сви ликови које сам глумила на сцени прате ме, улоге за које се чини да их напуштамо кад се заврши представа али које воде у вама неки подземни живот, спремне да помогну или униште улоге које долазе за њима: Федра, Араминта, Орландо, Хеда Габлер, Медеја, Мертеј, Бланш Дибоба... Прате ме и сви ликови које сам волела и којима сам аплаudirала као гледатељка. И ту припадам целом свету. Ја сам Гркиња, Африканка, Сиријка, Венецијан-

ка, Русиња, Бразилка, Персијка, Румунка, Јапанка, Марсељка, Њујорчанка, Филипинка, Аргентинка, Норвежанка, Корејка, Немеца, Аустријанка, Енглескиња, заиста цео свет. Права мондијализација је у томе (...) Говорећи овде, ја нисам ја, ја нисам глумица, ја сам само једна од бројних личности захваљујући којима позориште наставља да постоји. То је помало наша дужност. И наша потреба. Како да кажем: не постоји позориште због нас, пре ће бити да ми постојимо захваљујући њему. Позориште је врло снажно, отпорно, оно преживљава све, ратове, цензуре, мањак новца (...)

Позориште је за мене други, оно је дијалог, одсуство мржње. Пријатељство међу народима, не знам тачно шта то значи али верујем у заједницу, у пријатељство гледалаца и глумаца, у заједништво свих оних које позориште окупља, оних који га пишу, оних који га преводе, оних који га осветљавају, облаче, декоришу, оних који га тумаче, оних који се њиме баве, оних који у њега иду. Позориште нас штити, пружа нам заклон... Верујем да нас воли... онолико колико ми волимо њега... Сећам се једног редитеља старог кова који је пре подизања завесе, иза кулиса, свако вече говорио чврстим гласом: 'Места за позориште!' Биће то реч за крај. Хвала", поручила нам је Изабел Ипер (са француског превела Кристина Копрившек).

Р. П. Н.

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

РЕПРИЗА „МОЋИ СУДБИНЕ“

Прва реприза Вердијеве опере „Моћ судбине“, под диригентском управом Дејана Савића, у режији госта из Италије Алберта Палоше, одржана је у среду 8. марта, са новом поделом – осим Миодрага Д. Јовановића (Дон Карлос) и Небојше Бабића (Фра Мелитоне), који су певали и на премијери 25. фебруара. Ана Рупчић је дебитовала у улози Леоноре, Душан Плазинић у улози Дон Алвара, а Александра Ангелов и Ненад Јаковљевић су први пут у овој поставци тумачили улоге Прециозиле и Гвардијана. Уз Оркестар, Хор и Балет, наступили су и Јована Белић (Собарица), Михаило Шљивић (Маркиз), Страхиња Ђокић (Алкаде), Слободан Живковић (Трабуко) и Мирослав Марковски (Хирург).

Р. П. Н.

ГОСТОВАЊА У ОПЕРИ

Током марта је у оперским представама гостовало неколико значајних уметника. После кинеског пара, Бинг Бинг Ванг и Ворена Мока, Лери Њуленд је дириговао Леонкавалове „Пајаце“ 15. марта. Наша публика овог америчког маестра већ познаје (24. фебруара 2016. је дириговао „Аиду“), а имаће прилике да се са њим поново сретне вечерас, 1. априла, када ће дириговати Пучинијеву „Тоску“ са Аном Рупчић у насловној улози. Солистима, Хором, Оркестром и Балетом 25. марта је у „Евгенију Оњегину“ П. И. Чајковског руководио гост из Новог Сада, Александар Којић, а Вердијевог „Отела“ је 29. марта дириговао млади талентовани Аустралијанац Патрик Бернс.

Р. П. Н.

ПАСТОР ПРВИ ПУТ БАЗИЛ

Солиста балета, Игор Пастор је 9. марта 2017. први пут наступио у улози сиромашног берберина Базила у популарном Минкусовом балету „Дон Кихот“. Партнерка му је била Татјана Татић у улози Китри, а Оркестром и балетским ансамблом Народног позоришта дириговала је Весна Шоуц.

Р. П. Н.

МУЗИКОМ ПРОТИВ ПАРКИНСОНА

Поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести на Сцени „Раша Плаовић“, у недељу 9. марта, од 20 сати, биће уприличен свечани концерт уметничке и духовне музике. У програму учествују солисти и Хор Опере Народног позоришта и хор при храму Св. Ђорђа у Београду. Пре концерта, од 19 сати, у фоајеу ће бити отворена продајна изложба слика и икебана чланова Удружења оболелих од Паркинсонове болести.

Д. К. С.

НЕДАК У БАЈАДЕРИ

Један од увек радо виђених гостију, првак Балета Националне опере у Кијеву Денис Недак, поново је обрадовао београдске љубитеље уметничке игре. Овај изванредни уметник је 21. марта наступио у улози Солора у „Бајадери“ Лудвига Минкуса, са Милом Драгићевић у улози Никије. Солисте и ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта у Београду водио је Ђорђе Павловић.

Р. П. Н.

У СУСРЕТ „ДОН КАРЛОСУ“

Вечити љубавни троугао

У среду, 19. априла, на Великој сцени Народног позоришта нас поново очекује „Дон Карлос“, Вердијева грандиозна историјска опера.

О актуелној поставци ове опере говори Јанко Синадиновић, солиста и в. д. директора Опере који ће у априлу први пут наступити у насловној улози: „Концепција наше оперске куће је да већину

дела изводимо у класичној режији, јер ми смо национални театар, ми имамо изванредне радионице, комплетну логистику да направимо спектакл какав је замишљен у оригиналу. Савремена режијска решења праве се пре свега због мањка средстава, па уместо броката, свиле, златних дугмића, раскошне сценографије, гледамо оскудни сто и столице, и двоје људи на сцени који су обучени на кинеској пијаци. Тако је почело, а онда је то постало манир. Нисам против модернизације, добро је повремено освежити оперу савременим решењима или изместити је на друго место, али све то мора имати логичну подлогу и бити везано за оригиналан либрето“, објашњава Синадиновић.

За Ивану Драгутиновић Марић, која је обновила режију Младена Сабљића, „Дон Карлос“ увек изазива сећање на једног од наших великих оперских уметника: „Са сјајним басом Живаном Сараман-

дићем, у више наврата сам радила обнову ове представе. Тумачио је две улоге, Краља Филипа и Великог Инквизитора. Живаново искуство, његова помоћ, савети, љубав према уметности и према свима нама, остају ми у аманет за цео живот. Он је преминуо усред припрема једне од обнова ове представе и на њега некако највише мислим када размишљам о ‘Дон Карлосу’. И о Вердијевој божанственој музици, наравно“. У „Кар-

лосу“ се, према њеним речима, говори о пријатељству, љубави, политици и прљавим политичким играма, о слободи, о великом рату, издаји, о родбинским и другим односима између ликована... о свему што је актуелно и данас и што никада неће „изаћи из моде“. „Уз све то музика је фантастична! Када се споје актуелне теме са добрим заплетом и врхунском уметничком музиком, ова представа се сама режира, а мајсторство и цела мудрост су у томе да режија не смега певачима, него да им помаже у изражавању читаве лепезе емоција, од љубави до мржње, од очинске бригае до смртне пресуде, од љубо- море до искреног покајања“, објашњава она, подсећајући нас и на свог професора Младена Сабљића који је 1992. режирао ову представу, а млада Ивана Драгутиновић му је била асистент. Она додаје да у оригиналу „Дон Карлос“ има пет чинова, али се код нас изводе четири. Први чин се често избацује и

само се на крају, у предивном дуету, Елизабета и Карлос сећају своје романтичне везе у замку Фонтенбло, што је за причу сасвим довољно и драматуршки оправдано.

Јасмина Трумбеташ Петровић нам прича о својој улози: „Очекивало би се сигурно да кажем како је дивно играти и певати краљицу Елизабету, а моја прва помисао су почетни тактови Филипове велике арије ‘Ella giammai m’amo!’ (Никад ме није волела), у III чину. То је једна од генијалних и најлепших арија из Вердијевог опуса. Увидевши да је љубав између његовог сина Карлоса и краљице Елизабете, његове жене, снага којој се не може супротставити и на коју не може утицати, он схвата да је осуђен на самоћу. Затим велика Елиза-

Уз Оркестар, Хор и Балет Народног позоришта, поред Јасмине Трумбеташ Петровић, Ивана Томашева и Јанка Синадиновића, улоге тумаче: Драјана дел Монако (Еболи), Миодраг Д. Јовановић (Родриго), Ненад Јаковљевић (Велики Инквизићор), Вук Матић (Фрајар), Драјана Томић (Тебалдо), Мирјана Бејенишић (Глас са неба), Данило Стојишић (Гроф Лерма), Слободан Живковић (Краљевски хералд). Сценограф је био Владимир Маренић, костимограф Љиљана Драговић, а кореограф Владимир Лојун.

бетина арија, ‘Tu che le vanita’ (Ти који таштину познајеш), такође једна од грандиозних и дивних, моћно осликава стање краљичине душе. Невина према Филипу, јер није згрешила, није учинила прељубу, поштујући га као супруга а са друге стране дубоко у себи скривајући и потискујући љубав

МЕЂУНАРОДНА АКТИВНОСТ У ЕКСПАНЗИЈИ

Договор са Италијанима,

У Народног позоришта у Београду недавно је боравила делегација Театра „Карло Голдони“ из Ливорна, једног од најцењенијих италијанских театара. Генерални директор овог театра, Марко Леоне, и уметнички директор Алберто Палоша, са својим најближим сарадницима, одржали су конструктиван састанак са управником и директорима Опере и Балета На-

родног позоришта, на којем је тема била могућности сарадње ове две куће од националног значаја. Разговарало се о копродукцијама оперских представа, о гостовању Балета у Италији, као и о размени уметника и представа. Будући да је Ливорно родни град једног од најзначајнијих представника веризма у опери, диригента и композитора Пјетра Маскањија, разматрана је могућност представљања мање познатих наслова овог великог

уметника у региону. Наглашена је и могућност сарадње оперских студија ова два театра, док је господин Леоне, иначе познати италијански драмски уметник, иницирао и разговоре на тему сарадње драмских театара, у форми радионица и упознавања са новим позоришним тенденцијама и текстовима савремених аутора. Састанку у Народног позоришту, осим гостију из Италије, присуствовао је и представник Италијанског института за

према Карлосу, и она схвата да су исходиште њеног живота – самоћа и нада да ће се са Карлосом срести на оном свету. Вечити љубавни троугао, неузвраћене и забрањене љубави, борба за власт, дворске интриге, суштина су овог Вердијевог дела, објашњава уметница која је остварила све улоге великих Вердијевих хероина, као и прве роле сопранског фаха других композитора.

Шпански краљ Филип II из политичких разлога жени Елизабету, вереницу свога сина Дон Карлоса. „Певати Филипа у представи ‘Дон Карлос’ један је од највећих изазова у мом репертоару, као и још неколико улога из Вердијевог опуса. Улога је сублимат свих вештина које солиста, бас, у наступу треба да прикаже. Психолошка стања која воде Филипа су давно описана, а наш посао је да све то веродостојно пренесемо на публику, дубоко поштујући на првом месту композитора, а потом руководиоце представе – диригента и редитеља. То је једна од улога о којој сам често сањао као млад певач. Сан се остварио на сцени Народног позоришта, а имао сам част да ту улогу интерпретирам и у неколико кућа у региону. Једном приликом сам наступио као Краљ Филип у костиму чувеног баса Николаја Ђаурова, у Софијској опери. Био сам пресећан, трансформисао сам се лакше него иначе у лик Краља

Филипа и осетио неописиво слатки дух уметности кроз тај ко-

Представу ће 19. априла дириговати маестро Никша Бареза, хрватски диригент значајне међународне репутације, редован члан водећих европских оперских кућа у Паризу, Берлину, Минхену, Франкфурту, Дрездену, Лајпцигу, Прагу, Болоњи, Фиренци, Парми, Ослу, Москви, Рији, Минску, сјајни члан диригент Хамбуршке опере, Бечке државне опере и миланске Скале. Био је диригент и директор забавачке опере, зајим сјајни диригент опере у Цириху, Санкт Петербургу и Грацу, где је био и шеф-диригент Филхармоније... Од 2014. је поново директор опере ХНК у Зајребу.

између ХНК и наше Опере: „Добродошлицу желим маестру Барези и срећан рад, даћемо све од себе да пружимо и достигнуемо свој максимум на представи“.

Дует о пријатељству између Позе и Карлоса је један од најлепших мушких дуета у оперској литератури. На питање како тумачи важност истицања пријатељства као врлине, у уметности (и животу), Јанко Синадиновић одговара: „Први пут сада певам Дон Карлоса, у два наврата сам долазио до генералних проба, али никада нисам отпевао представу. Дует два пријатеља заиста јесте један од најлепших мушких дуета, али ту је и арија Филипа, бисер оперске музике, па арија Еболи, па Елизабете, као и дует Карлоса и Елизабете на крају, који увек нагони сузе на очи, окарактерисан као најтужнија музика икада написана. Пријатељство, у смислу искреног поверења, у данашњем времену губи значење. Олако се схватају односи са људима, популарно је упознавање преко друштвених мрежа, брзо се склапају ‘пријатељства’, а још брже раскидају и одмах се траже нови пријатељи. Верди нас враћа у време које није прошло, подсећа нас да смо се само изгубили у технологијама, освешћује значај искрене љубави и искреног пријатељства у нашем свакодневном животу“, поручује Синадиновић.

■ Данијела Кнежевић Стевановић ■

размена са Кинезима

културу у Београду, уз чију помоћ се организују сва гостовања из ове нама блиске земље.

У оквиру сарадње на културном плану са Народном Републиком Кином, у Народном позоришту су гостовали кинески оперски уметници, сопран Бинг Бинг Ванг и тенор Ворен Мок. Он је један од најзначајнијих кинеских оперских уметника, са значајном интернационалном каријером и наступима у бројним великим светским опер-

ским кућама, док је млада Бинг Ванг, са сталним боравком у Милану, већ радио виђен гост на многим сценама широм Европе. Они су се Београђанима представили као Микаела и Дон Хозе у Бизеовој „Кармен“ 1. марта, а Вангова је тумачила и Мими на 50. јубиларном извођењу Пучинијевих „Боема“ три дана касније. Ова сарадња је иницирана током протекле године, када је група од преко 30 представника кинеских уметничких

агенција, институција и менаџера боравила у Београду, у организацији министарства културе НР Кине и Србије, где им је један од домаћина било и Народно позориште. Прва конкретна активност коју ће кинеска страна реализовати је гостовање наше драмске представе „Дама са камелијама“ у јуну ове године, а у плану су и гостовања једне наше оперске и једне балетске представе у овој далекој земљи.

■ Р. П. Н. ■

АПРИЛ 2017.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• РОМЕО И ЈУЛИЈА

на сцени Народног позоришта у Београду – драма и балет
(јубилеји Шекспира, Прокофјева и Парлића)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије

ИЗЛОЖБА – отварање

13. 4 | 18.00 ДВАДЕСЕТ ГОДИНА СА БАЛЕТОМ
НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА – ауторска изложба
фотографија Срђана Михаћа

КОНЦЕРТИ

7. 4 | 18.00 ЛЉУБАВНО ПИСМО, Брана Бајовић, сопран;

Драгана Ђорђевић, клавир

10. 4 | 18.00 СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ, Александра
Милановић, виолина

19. 4 | 18.00 ПРОЛЕЋНИ КОНЦЕРТ, Едит Македонска,
виолина; Горана Ђургус, харфа

24. 4 | 18.00 БУЂЕЊЕ ВИОЛИНЕ, Михаило Радовић,
виолина; Јелена Цветковић, клавир

ПРОМОЦИЈЕ

27. 4 | 18.00 МОЈ ОТАЦ ГЛУМАЦ РАТКО САРИЋ,
Мирјане Стојановић; издање МПУС и МБ „Графика“,
Ниш, 2016.

29. 4 | 18.00 ДИМИТРИЈЕ ПАРЛИЋ И ДОМАЋИ
КОМПОЗИТОРИ, зборник радова Милице Зајцев у
издању Народног позоришта

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

6. 4 | 18.00 ВИОЛОНЧЕЛИСТИ, класа ванр. проф.
Срђана Сретеновића

11. 4 | 18.00 ВИОЛИНИСТИ, класа ванр. проф. Иване
Аћимоски-Жикић

20. 4 | 18.00 СТУДИЈСКИ ПРОГРАМ ЗА ВИОЛИНУ,
класа ванр. проф. Марка Јосифоског

21. 4 | 18.00 ВИОЛИНИСТИ, класа ред. проф. Маје
Јокановић

25. 4 | 18.00 ДАНИЦА ИЛИЋ, флаута

26. 4 | 18.00 КАТЕДРА ЗА ДУВАЧКЕ ИНСТРУМЕНТЕ

ФАКУЛТЕТ ДРАМСКИХ УМЕТНОСТИ У МУЗЕЈУ

12. 4 | 19.30 монодрама БОГ ДА ПРОСТИ, по роману
„Петријин венац“, мастер рад глумице Аните
Стојадиновић, ментор Срђан Ј. Карановић, доцент

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

26. 4 | 19.00 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана
Ђосића и Нине Ђосић (обоја)

ОТВОРЕНА ВРАТА

22. 4 | 12.00

ДОДЕЛА НАГРАДЕ

29. 4 | 13.00 Свечана додела Награде „Терпсихора“
Удружења професионалних балетских играча,
кореографа и балетских педагога Србије

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НОВА ПОСТАВКА

Од 13. априла 2017, посетиоци Музеја Народног позоришта моћи ће да се упознају са последње две деценије рада Балета нашег националног театра, виђених кроз објектив балетског играча и фотографа Срђана Михаћа. Поставка под називом „20 година са Балетом Народног позоришта“ – ауторска изложба фотографија Срђана Михаћа, биће отворена до Ноћи музеја, 20. маја

Р. П. Н.

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Ричард III на нашој сцени

Шекспиров „Ричард III“ се први пут на репертоару Народног позоришта нашао 30. јануара 1898, у преводу Лазе Костића са оригинала. Представа је припремана са великим амбицијама, набављени су нови декор и костими из Беча, режирао је први глумац и редитељ Милорад Гавриловић, који је тумачио и насловну улогу. Из новинског написа сазнајемо да је Краљицу Маргарету тумачила Милка Гргуrowa, Елизабету Емилија Поповић, Вела Нигринова је била леди Ана, а Кларенса је играо Љуба Станојевић. Критика бележи да је Гавриловић Ричарда дао снажно, интензивно и рационално, али без довољно зла и демонске мрачне коби, али и он и Нигринова су „изврсно играли у свима моментима (нарочито је добро изведена у првом чину друга сцена), који су давали прилике да се илуструју конфликти, осећања и страсти“. Изузетно је значајна девета реприза, играна 2. марта 1901, јер је у насловној улози наступио гост из Русије, кнез Александар Иванович Сумбатов Јужин, члан Императорских позоришта у Москви. Штампана бележи: „Јужин је и ову улогу одлично одиграо. У свима сценама се огледа озбиљна, дубока студија. Уметник се нарочито одликовао у ужасноме петом чину где му се, у шатору, ноћу, појављују у сну жртве његове“. Поред већ поменутих глумаца који су тумачили друге веће улоге на премијери, сада су и Александар Милојевић као Војвода од Бакингема, Милорад Петровић као Краљ Едуард IV, Чича Илија Станојевић као Лорд Хестингс... укупно 38 глумаца са улогама, и још много „лордова и других дворана, витезова, утвора, војника итд“ – што је за ондашњи ансамбл био завидан подухват. Пет година касније – 18. и 20. маја 1906, Ричарда је тумачио Михаило Исаиловић, у то време редитељ Позори-

шта у Дизелдорфу. После великог успеха на немачким позорницама, он је ову улогу сада први пут играо на српском језику, што се осећало, али га није спречило да дочара „демонску страну окореле душе овога зликовца“. То су уједно била и последња извођења ове поставке, која је одиграна укупно 18 пута.

Љуба Станојевић је био следећи Ричард III, у сопственој режији. Премијера је била 30. октобра 1908, Вукосава Јурковић је тумачила две улоге – леди Ану и Елизабету, Поповићева је и даље била Маргарита, Александра Милојевић је била Војвоткиња од Јорка а Александар Милојевић Војвода од Бекингема, Александар Радовић је био Краљ Едвард... Забележено је да је Станојевић дао „топлијег, мекшег и племенитијег Ричарда“. Ова поставка

Крајем XIX и током XX века, улози Ричарда III су на сцени Народног позоришта тумачили Милорад Гавриловић, Љуба Станојевић, Михаило Исаиловић, Мија Алексић и Предраг Манојловић, и два још – руски глумац Јужин и „наш Немац“ Исаиловић.

је играна само до краја те сезоне, укупно 4 пута.

После Великог рата, „Ричард III“ је на репертоару први пут 4. маја 1922. Редитељ и протагониста је сада Михаило Исаиловић, играо се исти превод Лазе Костића, а декор и костиме је креирао Леонид Браилоvски. У осталим улогама су били: Ана Паранос (Елизабета), Марија Вера (Маргарета), Теодора Арсеновић (Војвоткиња од Јорка), Јелена Јовановић (Леди Ана), Драгољуб Гошић (Бекингем), Владета Драгутиновић (Едвард IV), Добрица Милутиновић (Кларенс)... „Глума, костими, декори – види се да је све зналачки припремано“, бележи критика и оцењује да је Исаиловић

„дубоко простудирао Ричарда, и мајсторски сијао од ироније и цинизма“. Представа је играна три сезоне и приказана је 11 пута.

На нову поставку, у новом преводу Живојина Симића и Симе Пандуровића, Народно позориште је чекало пола века. У режији др Ху-

штаовањем“ пришао тексту, који му је био важнији од ликова. Мија Алексић је Ричарда играо као „дворског сплеткарша“, а не као „крвожедног и немилосрдног убицу и властољупца“. Представа се одржала на репертоару мање од две године.

Последња поставка ове Шекспирове историјске драме била је априла 1992, у режији Виде Огњеновић, сценографији Бориса Максимовића, костимима Љиљане Драговић. Музику је компоновао Предраг Вранешевић, а кореограф је била Лидија Пилипенко. Насловну улогу је тумачио Предраг Мики Манојловић, Ксенија Јовановић је била Маргарита, Стела Тетковић је тумачила Елизабету, Вука Дунђеровић Војвоткињу од Јорка, Драгана Варагић је била Леди Ана, у улози Војводе од Бакингема је гостовао Михајло Плескоњић, Бранко Видаковић је био Краљ Едвард IV, Љубивоје Тадић је био Џорџ, војвода од Кларенса... Манојловић игра својеврсног „мештара позорја... не само да је слуга пакла, он је и његов редитељ, и први глумац“. Његов Ричард је у почетку сплеткарша, да би се постепено развио у бахатог и арогантног „насилника који немилосрдно гази све који му стоје на путу до престола“, што постиже „потезима грозничавог нестрпљења“. Захваљујући „мајсторству у изражавању и најсложенијих душевних стања“, Манојловић је успео да покаже шта монструозног краља „сврстава у ред природних бића“. После Ричардове смрти, на сцену ступа његов млад наследник и почиње да ћопа под грбом на леђима: „Зло, дакле, не умире. Оно је у круни. Тачније, у ходу ка њој“. Цео ансамбл представе је добио Награду Народног позоришта, а Стела Тетковић и појединачну. Представа је играна свега две сезоне, укупно 19 пута, пред око 6000 гледалаца.

■ Јелица Стевановић ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | С

У Народн

За премијерно извођење Шекспировог „Ричарда Трећег“, у режији Снежане Тришић, 24. априла на Великој сцени, са сигурношћу се може казати да ће у богатој и наградама ове каријери глумачке диве Светлане Бојковић, заузети посебно место. Наиме, осим што ће први пут играти у неком комаду тог славног енглеског песника и драмског писца, популарна драмска уметница ће и први пут после паузе од 24 године поново наступити у својој некадашњој матичној кући – Народном позоришту.

„Не знам како, али ето, десило се да смо се свих ових година тај велики писац и ја мимолазили у подвалама. За ових 45 година колико се бавим глумом, нисам ни имала времена да о томе размишљам. Сада када се то ипак догодило, заиста ми је веома драго што ће у мојој каријери бити исписано и Шекспирово име. Такође, радујем се што ћу после толико година поново стати на ову дивну сцену, за коју тврдим да је најбоља и за мене најпријатнија од свих на којима сам играла“, каже.

На њој је својевремено, током девет година остварила неке од својих најзначајнијих позоришних улога – Катарину у Сардуовој драми „Мадам Сан Жен“, Касандру у Есхиловој „Орестији“, Белизу у Молијеровим „Ученим женама“, Жозефину у комаду Фердинанда Брукнера „Наполеон I“...

Сада ће у Шекспировом ремек-делу из 1593. године које се бави успоном и кратком владавином Ричарда, војводе од Глостера, касније енглеског краља Ричарда Трећег, дочарати улогу Војвоткиње од Јорка, мајке насловног јунака са којим, како каже, има веома драматичан однос: „Она има још двојицу синова – Краља Едварда и Кларенса, Ричард је њен изрод, њена болна рана. Она види сва његова злодела и то носи као сопствени крст, као да је она крива што је родила такво чудовиште. Будући да је најстарији лик у комаду, нагледала се веома много тих крвавих игара око престола. У једном тренутку каже: ‘Пола века, и нешто више, јаде гледам ја. За један час радости, по седам дана зла’. Она је, дакле, као неки

IN MEMORIAM

Маргита Вуксановић (1938–2017)

Маргита Вуксановић, рођена у Сомбору као Чањи, дугогодишњи финансијски руководилац у Народном позоришту у Београду преминула је после дуже болести. Од доласка из сомборског позоришта, 1978, уважавана је као изврстан стручњак, одговоран руководилац и поуздан сарадник уметничког ру-

ководства установе. До одласка у пензију 2001, остварила је изузетан допринос у једном од најтежих периода (санкције, НАТО агресија). Имала је посебан дар да позоришну уметност познаје као своју струку, што се иначе неретко дешава међу члановима позоришне администрације. Прецизна до перфекционизма, штељива до претеривања, енергична у свему, успевала је у напорима да

са легендарним Василијем Тапушковићем обезбеди финансијска средства да се не прекине континуитет рада Куће и успешно реализује репертоар. Маргита Вуксановић остаће у памћењу као изузетна личност у изузетно тешком периоду рада Народног позоришта. За свој допринос је награђивана највишим признањима Народног позоришта.

С. Остојић

ВЕТЛАНА ЦЕЦА БОЈКОВИЋ

ОМ ПОЗОРИШТУ САМ ГЛУМАЧКИ ПРОЦВЕТАЛА

и препознатљива. Нажалост, то се никад не мења. Мењају се само костими, оружја, али суштина остаје иста“.

Ангажман у Народном позоришту започела је у статусу првакиње, 1. септембра 1984. и не-

Нисам баш била сурна да ли сам се ужелела глуме док сам у претходне четвори године, са својим сурором Славком Круљевићем који је обављао дужности амбасадора, боравила у Финској. Ако не чачнем ту област и нисам „у акцији“, она мирује, сјава... Међутим, сада када први пут после тог периода радим нешто ново у позоришту, видим да сам се ужелела. Као да сам поново остворила неку културу у себи. То сам тек схватила, овде, на овим пробама у Народном позоришту.

фото Вуклица Милачић

дуго после тога уследио је њен први глумачки задатак – Катарина, главна и насловна улога у представи „Мадам Сан Жен“, у режији

Љубомира Муџија Драшкића, којом је освојила једнаку наклоност и публице и критике. За њу је добила и Награду Народного позоришта, а комад је био на репертоару седам година, са више од 100 извођења. И данас, са великом радошћу, присећа се тог периода: „То је била дивна, велика ансамбл-представа, одлично изрежирана. Била је на репертоару све док нисам напустила позориште. Играла смо је у изврском декору Петра Пашића, сјајним костимима Божане Јовановић и уз одличну музику Вокија Костића, а ја сам имала двојицу предивних партнера – Перу Краља и Пецу Ејдуса. Улога Катарине је веома значајна у мојој каријери. Она је, заправо, била прави показатељ да нисам нимало погрешила што сам променила позориште и отишла из ЈДП-а. У то време, пошто нису тако били репертоарски оријентисани, они никад не би ни по-

ставили један такав комад. После су уследиле и друге, такође веома значајне, дивне, интересантне и веома различите улоге које сам одиграла у Народном позоришту. Једна од њих је свакако и Касандра у ‘Орестији’. То је био први и једини пут у мојој каријери, и то баш на овој сцени, да сам играла грчку трагедију. Сад ћу први пут играти Шекспира. Ова сцена је, заиста, нешто посебно“.

За улогу Касандре и Белизе из „Учених жена“, 1990. је добила престижну Октобарску награду Града Београда, а Белиза јој је донела и Златног ћурана у Светозареву. Била је то још једна потврда да је под кровом ове куће достигла заиста високе глумачке домете и да је њена каријера била стално у узлазној путањи: „Да, то је баш био период мог значајног глумачког сазревања. То се поклопило и са мојим годинама, јер сам овде дошла са 37. То је неко доба, рекла бих, глумачке зрелости и пуне снаге.

Ако сам у ЈДП-у стасала као глумица, овде у Народном позоришту сам процветала. Попела сам се један степен више и од онда сам ‘у седлу’. Пронашла сам сигурну позицију и извесну професионалну стабилност“.

Скоро деценијски, веома успешан ангажман је прекинула 26. јануара 1993, у тренутку када је за управника Народного позоришта именован њен колега Александар Берчек. Оспорила је његово именовање сматрајући, како је говорила тада, да није имао кредибилитет да обавља тако важну и значајну функцију у националној позоришној институцији првог реда. И данас, са ове дистанце, после толико година, сматра да је донела исправну одлуку: „Мислим да је то, у том тренутку, био за мене логичан потез. Просто, имала сам право на своје мишљење, на свој принцип. Можда... да сам тада била старија, можда бих и остала. Али, знате...

то су биле године, не баш младалачке, али године када сте пуни снаге и када још увек имате жељу да се супротставите нечему за шта мислите да није добро решење. И после тога, што се тиче класичног репертоара, играла сам неке веома занимљиве представе, као на пример ‘Марију Стјуарт’ у Атељеу 212, такође у Муџијевој режији. Али, међу мојим колегама је после тог одласка остало и даље отворено питање зашто сам отишла, па и љутња. Отворено су ми људи рекли да сам ја крива за скидање са репертоара представе ‘Мадам Сан Жен’. Ја, наравно, и њих разумем и нико ме нисам ништа замерила. Свако има право на своје мишљење. Једноставно, то је био неки мој лични бунт, иако сам знала да ћу на тај начин казнити и себе“.

У годинама које су уследиле, Цеца је својим улогама, најчешће великим, главним и насловним, и даље пленила посебном уметнич-

ком даровитишћу захваљујући којој је доминирала у свим аспектима глумачког изражавања. Нису је заобиле ни бројне награде. Између осталог, постала је први лауреат, сад већ престижне, Награде „Жанка Стокић“, али и добитница „Добричиног прстена“, највеће награде која се у Србији додељује позоришним глумцима

Коришћен је превод Живојина Симића и Симе Пандуровића, а представу режира Снежана Тришић, која је са драматурзима Славком Милановићем и Слободаном Обрадовићем и аутор адаптации. Сценарио је исти из Македоније Валентин Свештарев, костоимограф Марина Вукасовић Меденица, композитор Ирена Драговић, сценски говор иставља Љилана Мркић Појовић, Олија Мрђеновић је асистент костоимографа а Јасна Сарамандић је асистент сценариографа. У улози Глосстера, постоје Ричарда III је Ђорђевић, Војводу од Бакинџема тумачи Александар Ђурица, Краљ Едвард је Небојша Дујалић, Вања Ејдус игра Леди Ану, Нела Михаиловић Елизабету, Свешлана Бојковић Војвођињу од Јорка, Најаша Нинковић је Маријетта, Милош Ђорђевић игра Хасиница, Бојан Жировић је Кларенс, у улози Кејтсбија је Павле Јеринић, Александар Срећковић је Ричмонд, Бранко Јеринић тумачи улогу Надбискупа, Гојко Балетић је Риверс, а у улогама двојице убица наступају студенти Факултета драмских уметности и Академије уметности, Иван Марковић и Миодраг Драичевић.

и глумицама за животно дело, односно целокупно позоришно глумачко остварење: „Улоге никад нисам бирала. Мислим да је тако много боље, него да размишљате о њима. Онда неку од њих ‘фиксирате’ и на крају је не добијете, па се разочарате... И даље размишљам на тај начин, иако сам сада у животном добу у којем је, што се тиче улога, потпуно другачија ситуација. Знате, године чине своје. Оне вам ограничавају избор улога. Тако је бар код нас. Али не и у свету. Погледајте Џуди Денч или, рецимо, Хелен Мирен која је само две године старија од мене. Играју ‘к’о луде’! Ја сам заиста срећна што и даље имам веома много енергије, добре и јаке. Кад је тако, онда ће бити и улога. Само да је здравља...“

■ Микојан Безбрадица ■

ПЕТИ ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР

Филозофски театар ће 10. априла 2017. на Сцени „Раша Плаовић“, с почетком у 20.30, угостити икону европске левице и најрадикалнију часну сестру Европе, Терезу Фуркадас, из реда каталонских бенедиктанки. Ова надасве инспиративна жена магистрала је теологију на Харварду и докторира

ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР 10. 04. 2017.

рирала јавно здравство на Универзитету у Барселони. Оштро критикује капитализам и патријархалност католичке цркве, борећи се за права жена у црквеној и јавној сфери (књига „Феминистичка теологија“ кроз историју). Због свог активизма, става према католичкој цркви коју је прогласила „мизогиним и патријархалном“ и јавног подржавања права жена на абортус, добила је оштре критике Ватикана. Једна је од најоштријих критичарки фармацеутске индустрије и ауторка књиге „Злочини великих фармацеутских компанија“.

Заговорница је каталонске независности и активисткиња шпанског покрета „Индигнадос“ (Огорчени). Супротстављајући се највећим ауторитетима данашњице стакла је епитет контроверзне часне сестре, а многи је сматрају једном од најутрајанијих интелектуалки европске и светске левице. Живи повучено са својим сестрама у самостану. Са сестром Терезом разговор води Маја Пелевић.

М. П.

ДРАМА НА ФЕСТИВАЛИМА

Иванов

На овогодишњем фестивалу Глумачке Нсвечаности „Миливоје Живановић“ Народно позориште учествује са две представе. Пожаревачкој публици и жирију ће се најпре представити вечерас, 1. априла, савременим домаћим комадом „Народна драма“ Олге Димитријевић, у режији Бојане Лазић. Сутра увече глумци Народног позоришта у Београду ће на истом фестивалу одиграти и комад великог руског класика „Иванов“, у режији Татјане Мандић Ригонат. Овај Чеховљев комад ће 5. априла 2017. бити у прилици да види и публика Шабачког позоришта, у оквиру фестивала „Позоришно пролеће“.

Р. П. Н.

СТЕРИЈИНО ПОЗОРЈЕ

Према одлуци селектора овогодишњег Стеријиног позорја, Мирослава Радоњића, у такмичарском програму

ће учествовати и „Електра“ Данила Киша, у режији Иве Милошевић и извођењу ансамбла Дrame Народног позоришта у Београду. Ансамбл Балета нашег националног театра је позван да отвори Фестивал, представом „Ко то тамо пева“ која се увек игра „на карту више“.

Р. П. Н.

БУРАН МИЛОШУ ЂОРЂЕВИЋУ

Глумац Народног позоришта у Београду Милош Ђорђевић, добитник је Статуете „Ђуран“ за најбоље глумачко остварење на Данима комедије у Јагодини, за улогу Рубеоле у представи „Удај се мушки“, по тексту Дуње Петровић, у режији Марије Липовски и продукцији Центра за интерактивну уметност Београд. Једногласну одлуку донео је жири којим је председавао др Мирослав Радоњић, а чланови су били глумица Даница Максимовић и вајар Марија Вулић.

М. Б.

ПОВОДОМ НЕДАВНЕ ПРЕМИЈЕРЕ

Царство мрака у XX веку

Премијера драме „Царство мрака“, 18. децембра 1904, била је први сусрет београдске позоришне публике са Лавом Николајевичем Толстојем. Комад је превео Јован Максимовић, а представу режирао Чича Илија Станојевић који је и тумачио лик старог слуге Митрића. Остале улоге су тумачили Александар Милојевић (Петар), Вукосава Јурковић (Анисја), Ана Алексић – потоња Паранос (Акуљина), Љубица Павлица (Ањутка), Сава Тодоровић (Аћим), Јелена Гавриловић (Матрјона), Милорад Петровић (Микита), Перса Павловић (Марина, Анисјина кума), Јеврем Божовић (Муж Маринин)...

Према проучавањима др Живојина Петровића, представа је у кратком року играна још три пута (19. и 21. децембра 1905, те 16. јануара 1906), затим у септембру 1907, па поводом Толстојевог 80. рођендана у септембру 1908. Представа се поново нашла на репертоару 10. јануара 1910, са гошћом из загребачког Хрватског земаљског казалишта М. Михичић у улози Анисје. После овог гостовања, критичари бележе да је хрватска уметница „интелигентна и искусна“, глуми „без афектације“, а лик Анисје јој одговара, па је и публика била веома задовољна. Непосредно после ауторове смрти, 7. децембра 1910, Народно позориште је уприличило „Толстојево вече“. Преводилац овог комада, Јован Максимовић, одржао је предавање о Толстоју, после које је ова поставка „Царства мрака“ приказана последњи пут до Великог рата. Према подацима из Годишњака Народног позоришта, представа је обновљена 1919/20, и одиграна 4 пута у тој сезони.

Следећа премијера ове мрачне драме на сцени Народног по-

зоришта је била поводом стогодишњице Толстојевог рођења, 15. септембра 1928. Игран је исти превод, представу је режирао Јуриј Львович Ракитин, а аутор сценографије и костима је био Ананије Вербицки. Улоге су тумачили: Миодраг Ристић (Петар), Жанка Стокић (Анисја), Невенка Урбанова (Акуљина), Љубинка Бобић (Ањутка), Раша Плаовић (Микита), Сава Тодоровић (Аћим), Марица Поповић (Матрјона), Милева Бошњковић (Марина),

Ана Паранос (Кума), Димитрије Гинић (Митрић), Арман Алигер (Младожења), Лепосава Тодоровић (Младожењина мати), Милан Ајваз (Сват), Милорад Душановић (Писар), Велимир Бошковић (Кмет), Властимир Антоновић (Кочијаш), Ђура Маринковић (Маринин муж), Загорка Душановић (Прва девојка), Ружица Текић (Друга девојка).

Према оцини критике, декор је био „један од најлепших“ у креацији Вербицког, а приказ је био „солидан и чист“. Редитељ је „успео да нам пружи импресију ковитлања тмине, глиба и језивих акцената примитиваца“. Плаовић је имао „добрих момената“, иако није био „Толстојев Никита“ већ маловарошки циник. Неким глумцима је замерено и да су упадали у тон наших комада са села, а нарочито Марица Поповић (која је дала „рђаву интерпретацију мелодраме“) и Жанка Стокић, која је по некима изванредно донела свој лик у духу натурализма, а по другима „с напором носила своју улогу“. Гинић, Тодоровић и Бобићка су били „одлични“, а нарочито Ристић који је био „од свих највише руски човек“. Бошњковићка је међу онима који су били „најприближнији својим улогама“ и дала је „честиту Марину са лепим акцентима смерности и мекоте“, а неспорно талентована Урбанова је, иако улога није у њеном фаху, „имала непосредне грубости и елементарности“; крај првог чина је био њен „импресиван моменат“. За Љубинку Бобић је забележено и да је била „мали и љупки, уплашени лептир таме“.

Ова поставка је играна само до краја сезоне, доживевши укупно свега 4 извођења. То је уједно било и до сада последње појављивање овог Толстојевог комада на сцени нашег националног театра.

■ Јелица Стевановић ■

ФЕЛТОН / ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (62) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

Јанка Атанасова – префињена лиричарка

Јанка Атанасова је једна из плејаде првих македонских школованих балерина-девојчица. Завршила је нижу и средњу балетску школу код педагога Александра Македонског и Нине Кирсанове, са одличним успехом. Већ са 15 година је постала чланица, а веома млада је добила и звање прве солисткиње Балета Македонског народног театра у Скопљу. Током десетогодишњег периода између 1951. и 1961. године, развијала се постепено играјући све веће и зна-

та у „Жизели“ Адолфа Адама у кореографији Нине Кирсанове, Јулија у „Ро-меу и Јулији“ Сергеја Прокофјева у поставци Димитрија Парлића и многе друге.

Током каријере у Скопљу њене улоге су биле веома позитивно оцењиване од стране тамошњих балет-

ских критичара. Наглашавани су њена лиричност, лепе развојне линије, пластичност и грациозност: „Префињена лиричарка Јанка Атанасова, мирноћом и елегантним покретима, деловала је етерично и бајковито, дајући при том свечани тон сценама у којима је наступала“ (Тихомир Титизов, о улози Виле Јоргован у „Успаваној лепотици“ у кореографији Кирсанове); „Јанка Атанасова у улози Биљане представљала је истинско откриће“ (Титизов, о улози у

Ајасионашо – Ј. Атанасова, Ј. Бјегојевић, В. Ђорђевић и Љ. Дуловић

„Охридској легенди“); „суптилна и флуидна у сваком гесту... била је асоцијације на оживљену личност из народне легенде“ (А. Киров, о истој улози); „Јанка Атанасова је са одушевљењем и полетом изградила лирски топао лик“ (Титизов, о улози у „Силфидама“ у поставци Нине Кирсанове). А скопска публика је балетске ликовне интерпретације Атанасове још топлије поздрављала.

Од августа 1961. године Јанка Атанасова је у Београду, где је

најпре ангажована као хонорарна чланица балетског ансамбла Народног позоришта, а од 1963. добија стални ангажман, у звању солисткиње прве групе. У београдском ансамблу играће следећих 14 година, све до краја 1975. године када одлази у пензију.

Поред наведених улога у МНТ у Скопљу, Атанасова је на београдској сцени, сада већ као зрела а млада балетска уметница, остварила успешне роле у великим делима – „Жизела“, „Копелија“,

„Пепељуга“, а посебно се истакла у балету „Арасионашо“ (Напуштене) Милка Келемена, у кореографији Димитрија Парлића, који је премијерно изведен 1964. године. Играла је, заједно са првакињама Јованком Бјегојевић, Вишњом Ђорђевић, Лидијом Пилипенко, и у мањим играчким формама у „Веселој причи“ (музика Јохана Штрауса у обради Вилхелма Брикнера-Ригерберга, кореограф Парлић, 1966) и „Блудном сину“ Сергеја Прокофјева у кореографији госта, Марија Пистонија, чија премијера је била 1967.

У много различитих улога Јанка је била равноправна партнерка најистакнутијим балеринама београдског ансамбла. Њен писани биографски портрет чини се скроман, али не и узбудљивост маглених визије Јанкине плаве косе, која је увек била саставни део њеног лиризмом протканог плеса истанчаних, отмених играчких обриса.

Рано је Јанка напустила позоришну и животну сцену. Неизлечива болест је 1980. у Скопљу прекинула њен живот, поклоњен уметничкој игри.

(наставиће се)

Јанку Атанасову савременици памће као леу, високу и вишку балерину, косе боје зрелој жици, како са сирашћу исјинске уметнице са сцене зрачи лирском иродуховљеношћу и несвакидашњом ошменашћу.

чајније улоге, од којих се посебно памте Биљана у „Охридској легенди“ Стевана Христића (кореографија М. Кирбоса), Царевна у „Жар птици“ Игора Стравинског у кореографији Вере Костић, Мир-

ФЕЛТОН / 175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ПРВОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ, „ТЕАТРА НА ЂУМРУКУ“ (4) / ПИШЕ ЈЕЛИЦА СТЕВАНОВИЋ

Период рада дилетантског ансамбла

Како наводи Светислав Шумаревић, „до првог позоришта у Београду дошло се с мало материјалних жртава. Дилетанти су играли својевољно и без сваке награде“. Иако многи од њих никада нису видели ни једну представу нити су могли имати икакву представу о томе шта је позориште, успели су да освоје симпатије ондашње оскудне штампе и да привуку публику, о чему најбоље сведоче репризе појединих комада.

Позоришна критика, и сама у повоју, оставила је драгоцену сведочанства о овим пролетерским данима нашег театра. Већ после прве представе, „Новине србске“ јављају да је позориште почело са радом, а одговорни извештач констатује да „о делима дилетаната судити толико не пристоји“. Ипак, он узима у обзир да је „ово код нас сасвим изничега почетак“, да се извођачи никад тиме раније нису бавили, или једва нешто мало, те колико је времена потребно да се представа припреми и доведе до савршенства и колико се то ретко де-

шава и под идеалним условима, те бележи: „ми друго не можемо, него и вољу и труд и успех лица која ову љубов Србству указују, похвалити“. При том не пропушта да констатује како су Срби очигледно природно надарени за театар, и замишља какав би успех представа постигла да су учесници школовани и да имају позоришног искуства.

Два месеца касније, после премијере Стеријине једночинке „Волшебни магарац“ и „Слепог миша“ Јоакима Вујића, која је играна 8. фебруара 1842, ситуација је већ другачија. Критика оцењује да су и они који су се пр-

Током прва два и по месеца рада Театра на Ђумруку, изредили су и играли аматери, од којих је мноштво био први сусрет са позориштем.

ви пут нашли на сцени, у кратком року много постигли учећи од искуснијих колега, („Што се дилетаната тиче, они вообщче узети сви добро играју, изимајући врло кога, који се први пут на позоршту показао. Но међу тим има између њи и многи, који заиста похвале заслужују. Ово нам је сатим дивније, што је повећа част

Дилетаната наши такова, који нигди на другом месту театарног представленија очима своим видели нису; но соревнујући са онима, који су у овом послу вичнији, дотле су за ово кратко време довели, да ће они ускоро похвалу пожњети моћи, неки најпосле од њи тако природно и по духу сочиненија играју, да им тако рећи, ништа не оскудјева“).

Од 4. децембра 1841, представе су игране четвртом и недељом. Ако се узме у обзир и представа од 7. новембра, аматери су на својим плећима изнели 20 представа. На први дан Божића представе није било, а 4. јануара је изведен Концерт Јосифа Шлезингера, али неколико пута су током једне вечери играна два комада. Ево изведених наслова: „Краљевић Марко и Арапин“ (3 пута), „Смрт Стефана Дечанског“, „Тврдица – Ђир Јања“ (2

пута), „Артело придворни шалвичина“ (3 пута), „Женидба и удатба“, „Превара за превару“, „Смрт цара Уроша Петог“ (2 пута), „Карташ“, „Зла жена“, „Ајдуци“, „Волшебни магарац“, „Слепи миш“, „Владислав краљ бугарски“ (2 пута), „Женидба Стефана Душана, цара српског“, „Пријатељство и љубов“.

Последњу представу дилетанти су одиграли 15. фебруара 1842. Била је то реприза јуначког жалосног позоришта у пет дејствија Јована Стерије Поповића. Критика бележи како су глумци тронули публику емоцијама које су приказали („Дилетанти зретеље живим своим представленијем те или оне страсти тронвали. Вообщте узети, сви су Дилетанти ролле своје добро играли: но понајбољи су Владислав, Смиљка, Владимир и Ивица, као што се последњи овај Дилетант, и представљајући пре негде Јована лепо отликовао“)

Не чуди стога што су неки од њих наставили рад у позоришту и по формирању професионалног ансамбла.

(наставиће се)

РЕПЕРТОАР ЗА

АПРИЛ 2017.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- АПР** 01. СУБ. ТОСКА
19.30 опера Ђакома Пучинија
06. ЧЕТ. РОДОЉУПЦИ
19.30 комедија Јована Стерије Поповића
07. ПЕТ. ЖИЗЕЛА
19.30 балет Адофа Адама
08. СУБ. ЧАРОВНА ФРУЛА
19.30 опера В. А. Моцарта
09. НЕД. КИР ЈАЊА
19.30 комедија Јована Стерије Поповића
10. ПОН. ЖЕНЕ У *D-MOLU* / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
19.30 једночине балети; кореограф Раду Поклитару
11. УТО. ШЕКСПИР, СОНЕТ 66
20.00 гостује Мађарско државно позориште „Csiky Gergely“ из Темишвара
12. СРЕ. МОЋ СУДБИНЕ
19.00 опера Ђузепе Вердија
- ЧЕТ. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЗЛАТНИ БЕОЧУГ“
12.00 у организацији КПЗ Београда
13. ЧЕТ. СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА
19.30 балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда
18. УТО. МАРИЈА СТУАРТ / ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“
19.30 драма Фридриха Шилера
19. СРЕ. ДОН КАРЛОС / са гостом
19.00 опера Ђузепе Вердија
20. ЧЕТ. КРАЉИЦА МАРГО
20.00 балет на музику Горана Бреговића
21. ПЕТ. ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
19.30 драма Александра Диме Сина
22. СУБ. ТРАВИЈАТА / са гостима
19.30 опера Ђузепе Вердија
- НЕД. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“
12.00
23. НЕД. ВЕЛИКА ДРАМА
19.30 драма Синише Ковачевића
24. ПОН. РИЧАРА ТРЕБИ / ПРЕМИЈЕРА
19.30 драма Вилијама Шекспира
25. УТО. ГАЛА КОНЦЕРТ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ И НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
20.00
26. СРЕ. АИДА / са гостом
19.00 опера Ђузепе Вердија
27. ЧЕТ. ДОН КИХОТ
19.30 балет Лудвига Минкуса
28. ПЕТ. ИЗБИРАЧИЦА
19.30 драма Косте Трифковића
29. СУБ. ТРУБАДУР / са гостом
19.30 опера Ђузепе Вердија
30. НЕД. ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
12.00 мјузикл за децу Дечјег културног центра, Београд
- МАЈ** 03. СРЕ. ЂАНИ СКИКИ / ПАЈАЦИ / са гостом
19.00 опере Ђакома Пучинија и Руђера Леонкавала
04. ЧЕТ. РИЧАРА ТРЕБИ
19.30 драма Вилијама Шекспира
05. ПЕТ. БАЈАДЕРА
19.30 балет Лудвига Минкуса
06. СУБ. ТОСКА / са гостом
19.30 опера Ђакома Пучинија
08. ПОН. КОНЦЕРТ „У ИНАТ 75-ој – КОРНЕЛИЈЕ КОВАЧ“
20.00
09. УТО. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ДАНА ПОБЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ
19.00 у организацији Одбора за неговане традиција ослободилачких ратова Србије
10. СРЕ. ОТЕЛО / са гостима
19.00 опера Ђузепе Вердија

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 11.04. ШЕКСПИР, СОНЕТ 66, гостује Мађарско државно позориште „Csiky Gergely“ из Темишвара
- 13.04. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЗЛАТНИ БЕОЧУГ“
- 18.04. МАРИЈА СТУАРТ / ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“
- 19.04. ДОН КАРЛОС, гост диригент Никша Бареза (Хрватска)
- 22.04. ТРАВИЈАТА, гости из Бугарске: диригент Најден Тодоров и Марија Цветкова Мадарова у улози Виолете
- 23.04. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“
- 24.04. РИЧАРА ТРЕБИ / ПРЕМИЈЕРА
- 25.04. ГАЛА КОНЦЕРТ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ И НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
- 26.04. АИДА, гостује Дарио ди Вигри (Италија) у улози Радмеса
- 29.04. ТРУБАДУР, гостује Лана Кос (Хрватска) у улози Леоноре
- 03.03. ПАЈАЦИ, гост Никола Китановски у улози Канија
- 06.05. ТОСКА, гост диригент Алберто Веронези (Италија)
- 08.05. КОНЦЕРТ „У ИНАТ 75-ој – КОРНЕЛИЈЕ КОВАЧ“
- 09.05. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ ДАНА ПОБЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ
- 10.05. ОТЕЛО, гости диригент Адриан Морар (Румунија) и Анастасија Хоац у улози Дездемоне

ГОСТОВАЊА

- 01.04. НАРОДНА ДРАМА – Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац
- 02.04. ИВАНОВ – Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац
- 05.04. ИВАНОВ – Позоришно пролеће, Шабац
- 10.04. БИЗАРНО – Студентски град
- 19.04. ХЕНРИ ШЕСТИ – Нови Сад
- 29.04. АНТИГОНА – XVIII позоришни фестивал, Адана
- 30.04. АНТИГОНА – XVIII позоришни фестивал, Адана
- 05.05. ИВАНОВ – Фестивал малих сцена, Ријека
- 06.05. ИВАНОВ – Загреб

www.narodnopoziroiste.rs

- АПР** 01. СУБ. ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
20.30 драма по тексту Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“
- НЕД. ЗАВРШНИ КОНЦЕРТ
12.00 полазника Мајсторског курса оперског корепетитора Дејвида Голанда
02. НЕД. ФРЕНКИ И ЏОНИ
20.30 романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
03. ПОН. СУНЦЕ ТУЂЕГ НЕБА
20.30 комедија Весне Радусиновић, гостује Театар „Алфа“
04. УТО. КОВАЧИ
20.30 комедија Милоша Николића
05. СРЕ. МОЈЕ НАГРАДЕ
20.30 по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
06. ЧЕТ. ЛАЖА И ПАРАЛАЖА
20.30 комедија Јована Стерије Поповића
07. ПЕТ. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
20.30 драма Ерика Е. Шмита
08. СУБ. СИРАНО
20.30 драма Едмона Ростана
09. НЕД. КОНЦЕРТ
20.00 поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести
10. ПОН. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР
20.30 гост сестра Тереза Фуркадас; разговор води Маја Пелевић
11. УТО. ЦАРСТВО МРАКА
20.30 драма Лава Н. Толстоја
12. СРЕ. ЕЛЕКТРА
20.30 драма Данила Киша
13. ЧЕТ. ВАСКРШЊИ КОНЦЕРТ
20.00 Краљевски гудачи Св. Ђорђа, Сретен Крстић и Богдан Дугалић
18. УТО. ХАСАНАГИНИЦА
20.30 драма Љубомира Симовића
19. СРЕ. ДРАГИ МОЈ ЛАЖЉИВЧЕ
20.30 комедија Церома Килтија, гостује СНП, Нови Сад
- ЧЕТ. ПРОМОЦИЈА „ХРОНИКЕ СЕЛА“
12.00 у организацији Културно-просветне заједнице Србије
20. ЧЕТ. ЖЕНИДБА
20.30 комедија Николаја В. Гогоља
21. ПЕТ. СЛУЖАВКА ГОСПОДАРИЦА
20.30 опера Ђ. Б. Перголезија
22. СУБ. ФРЕНКИ И ЏОНИ
20.30 романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
23. НЕД. НАШИ СИНОВИ
21.00 драма Војислава Јовановића Марамбоа
24. ПОН. СЕСТРЕ '999
20.30 колективни ауторски пројекат, гостује НП Приштина са седиштем у Грачаници
25. УТО. ЗЛИ ДУСИ
20.30 Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
26. СРЕ. ОТИСЦИ
20.30 пласна представа Милоша Кеџмана и Милана Бачкуље, у организацији УБУС-а
27. ЧЕТ. БЕЛА КАФА
20.30 комедија Александра Поповића
- ПЕТ. ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „КУЛТУРНА ПОЛИТИКА У ТРАНЗИЦИЈИ“
12.00 аутор Живорад Ајдачић
28. ПЕТ. САРА
20.30 по мотивима драме „Сара или Крик јастога“ Џ. Марела, гостује Шабачко позориште
29. СУБ. НАРОДНА ДРАМА
20.30 драма Олге Димитријевић
30. НЕД. ЕЛЕКТРА
20.30 драма Данила Киша
- СРЕ. НА ДНУ
20.30 драма Максима Горког
- МАЈ** 03. ЧЕТ. СРПСКА ЛАЈКА
20.30 комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 02.04. ЗАВРШНИ КОНЦЕРТ, полазника Мајсторског курса оперског корепетитора Дејвида Голанда
- 09.04. КОНЦЕРТ, поводом обележавања Светског дана борбе против Паркинсонове болести
- 10.04. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР, гост Сестра Тереза Фуркадас; разговор води Маја Пелевић; у сарадњи са ХНК Загреб
- 13.04. ВАСКРШЊИ КОНЦЕРТ, Краљевски гудачи Св. Ђорђа, Сретен Крстић (концертмајстор Минхенске филхармоније) и Богдан Дугалић (клавир)
- 19.04. ДРАГИ МОЈ ЛАЖЉИВЧЕ, комедија Церома Килтија, гостује СНП, Нови Сад
- 20.04. ПРОМОЦИЈА „ХРОНИКЕ СЕЛА“, у организацији Културно-просветне заједнице Србије
- 24.04. СЕСТРЕ '999, колективни ауторски пројекат Народног позоришта Приштина са седиштем у Грачаници
- 26.04. ОТИСЦИ, пласна представа Милоша Кеџмана и Милана Бачкуље, у организацији УБУС-а
- 28.04. ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ „КУЛТУРНА ПОЛИТИКА У ТРАНЗИЦИЈИ“, аутор Живорад Ајдачић, издавачи Удружење драмских писаца Србије и ИК „Филип Вишњић“

